

ligesaa vist, at det intet Resultat har bragt; men derfor er det ikke givet, at det har været ufornuftigt; det er ikke sagt, at det er Regjeringen, der har handlet ufornuftigt, fordi Resultatet har vist, at det ikke gik. Det Tidsmoment, som den ærede Landstingsmand nærmere omtalte, var i 1867, men siden den Tid er en anden Fremgangsmaade fulgt, og Regjeringen er jo med Hensyn til det statsrettlige Spørgsmaal af samme Mening som den, der her er bleven gjort gjældende. Spørgsmaalet er jo kun om, hvorledes Sagen nu skal føres videre; ligeoverfor Islænderne, og her kan Regjeringen ikke gaae den Vej, som den ærede Landstingsmand ved sit Forslag har betraadt. Regjeringen troer, at den ligesaameget som den ærede Forslagsstiller har Opmærksomheden henvendt paa det statsrettlige Forhold. Fordi Regjeringen ikke vil forelægge Ordningen af dette Forhold for Rigsdagen og saaledes faae det bragt i Lovsform, derfor kan den meget godt handle fuldkommen i Overensstemmelse med Rigsdagens Betragtning af det statsrettlige Forhold, og derved troer den egentlig at føre Sagen videre, end om man fulgte den anden Vej.

Justitsministeren: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger, jeg vil tillade mig at fremføre i Anledning af det, der blev fremført af den ærede Landstingsmand, som sidst havde Ordet (Voug). Jeg kan ikke med ham erkende, at det er noget Danmarks Riges Statsret Uvedkommende, for hvilke Forsamlinger dets Ministre ere ansvarlige. Jeg mener altsaa, at det forsaavidt ikke vilde være Ret uden Rigsdagens Vidende og Billie i den særlige islandfle Forsfatning, at lade fastsætte, at den af Kongens Ministre, som faaer den overordnede Ledelse af de særlige islandfle Anliggender, og som jo forudsættes at være Medlem af det danske Statsraad, skulde være ansvarlig for Althinget; det bør efter min Opfattelse ikke bestemmes uden Rigsdagens Medvirkning. — Jeg kan heller ikke indrømme,

at det, der nu foreslaaes af den ærede Forslagsstiller, er det Samme, som Regjeringen foreslog ifjor. Regjeringen foreslog ikke ifjor Rigsdagen at give en Tilkjendegivelse af Islænds statsrettlige Stilling, men Regjeringen foreslog Rigsdagen at tilkjendegive, hvormange Penge den vilde give Islænderne til Gjennemførelsen af deres særlige Forsatning. Det var dette, Regjeringen foreslog, og det var det, den var villig til at lade komme ud som Lov, naar der kunde tilveiebringes Enighed derom; men da de statsrettlige Bestemmelser bleve indsatte i Forslaget, erklærede jeg netop saa udtrykkeligt som muligt, at en saadan Lov ikke kunde udfaa i den Session. Dert var ogsaa den ærede Forslagsstiller enig med mig; det var aldrig paatænkt, at denne Lov dengang skulde komme ud.

Krieger: Den sidste Udtalelse af den ærede Justitsminister skal jeg ikke indlade mig dybt paa. Men jeg maa dog sige, at efter min Erindring staaer Forholdet noget anderledes. Efter min Erindring stod Forholdet i de sidste Dage af forrige Session saaledes, at, dersom den ærede Justitsminister dengang var bleven enig med Thinget om den finansielle Afgjørelse, saa vilde Ministeren have overvundet de af ham tidligere fremsatte Betænkkeligheder med Hensyn til Optagelsen af de statsrettlige Bestemmelser. Jeg siger naturligvis kun dette, saavidt min Erindring gaaer, men ligeoverfor den meget bestemte Udtalelse af den ærede Justitsminister, forekom det mig, at jeg paa en Maade var forpligtet til at sige, hvad der stod for mig som den daværende Situation; det stod for Udvalget, som om det ikke var muligt at blive enig om den finansielle Bestemmelse, og af den Grund blev Sagen ikke fort til Ende; ellers vilde Rigsdagens Varighed vel være blevet forlænget et Par Dage, Om slige Ting, hvorom der ikke er optaget noget Skriftligt, er det jo imidlertid umuligt at sige noget bestemt. Det var imidlertid ikke af den Grund, at jeg fra først begjærede Dr-